

maa, saa vidt jeg ved, ikke her begrave nogen før efter længere Tids Forløb.

Saa spurgte det ærede Medlem, hvorfor en Sømand skal bede om Landlov i sin Fritid. Men det er dog virkelig ganske nødvendigt. Kaptajnen eller den vagthavende maa vide, hvem han har om Bord og hvem ikke, ogsaa naar han ligger ved Land. Der er mangfoldige Tilfælde, ogsaa medens Skibet ligger ved Land, hvor man ikke tør lade mere end en vis Del af Besætningen forlade Skibet, og saa maa vedkommende virkelig have Ret til at sige: De maa vente, vi tør ikke blotte Skibet for mere Mandskab. Der er ogsaa et andet af de Eksempler, det ærede Medlem fremdrøg, der efter min Erfaring er saa rasende upraktisk. Det ærede Medlem var indigneret over, at en beruset Sømand tvangsmæssigt kan bringes om Bord. Kan det ærede Medlem dog ikke se, at man kan gøre en saadan Mand den største Tjeneste ved at bringe ham tvangsmæssigt om Bord? Noget af det værste, man i givet Tilfælde vilde kunne gøre ham, var at lade ham dundre videre med sin Beruselse og lave alle mulige Ulykker og Optøjer, som han bagefter kunde komme i Forlegenhed for paa mange Maader. Eller tror virkelig det ærede Medlem, at Arresterne f. Eks. i de sydlige Lande, i hvilke jo en saadan beruset Sømand er stærkt udsat for at blive anbragt, naar hans egne ikke maa tage sig af ham, er Opholdssteder, hvor Sømanden er tjent med at være, naar han kunde undgaa det ved at blive bragt om Bord i sit Skib? Saa har det ærede Medlem aldrig set en saadan Arrest i et af disse Land. Den er opfyldt af Utøj og Smuds og alt saadant. Hvis Sømanden har været saa uheldig at blive fuld i Land, maa han være lykkelig, hvis han kan blive bragt om Bord i sit eget Skib, ogsaa med det stedlige Politis Hjælp, men altsaa under Ledelse af dem, han hører til. Det ærede Medlem nævnte, da han kom ind paa Arbejdstiden for Mandskabet, en ugentlig Arbejdstid paa 84 Timer. Det er dog vist ikke nogen effektiv Arbejdstid. Mener det ærede Medlem det? (*P. Andersen*: Ja). Jeg tillader mig at tvivle derom, men jeg tør jo ikke sige noget bestemt, da jeg ikke har undersøgt Forholdet. Hvis det virkelig er en effektiv Arbejdstid, er den efter min Mening for lang, men jeg kan ikke ret tænke mig, den kan være effektiv, der maa dog være Spise- og Hviletider indenfor disse 84 Timer. Det er et Forhold, Organisationerne bør tage sig af.

Der var andre Ting i det ærede Medlems Foredrag, jeg gerne vil slutte mig til, f. Eks. hans Ønske om, at Forhyringen skal være gratis, og ligeledes hans Ønske om, at Efterhyren til efterladte sættes op til 2 Maaneder. Et saadant Krav vil jeg støtte, jeg synes, det er meget rimeligt, og det kan ikke virke stærkt ind paa Rederiernes økonomiske Forhold.

Endelig mindede det ærede Medlem mig om den Henstilling, jeg en Gang sammen med det ærede Medlem Hr. Sporn-Fiedler indbragte her i Tinget, om, at Rigsdagen paa en eller anden Maade gav en Anerkendelse af den danske Sømandsstands Opræden under Krigen. Spørgsmaalet blev den Gang henvist til Finansudvalget, og jeg havde saa ikke videre med det at gøre, men jeg er ikke utilfreds med at blive mindet om det, thi jeg er stadig af den Mening, at en saadan Anerkendelse bør gives; jeg skal nu se, hvordan Sagen ligger, og eventuelt søge at faa den bragt frem igen.

Handelsministeren (*Jørgen Christensen*): Jeg takker de ærede Ordførere for Partierne og det ærede Medlem Hr. Frænkler for deres Tilslutning til Lovforslaget, og jeg indbefatter i denne Tak ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, thi selv om man af hans Udtalelser kunde faa det Indtryk, at han var misfornøjet med næsten alle de foreslaaede Bestemmelser, saa lægger jeg dog ubetinget Hovedvægten paa den Del af Udtalelsen, der indeholdt Tilsagn om Partiets uforbeholdne Medvirken til Lovforslagets Fremme.

Det er jo kun en Selvfølge, at et Forslag som det foreliggende gaar i Udvalget til nøjere Prøvelse, og jeg skal for min Del intet have at erindre imod, at det bliver en grundig Prøvelse, saa at der bliver den mindst mulige Tvivl om Forslagets Rækkevidde. Under disse Omstændigheder behøver jeg neppe at fordybe mig i den lange Række af Enkeltheder, der har været fremdraget, men kan henvise til den kommende Udvalgsbehandling. For Øjeblikket finder jeg derfor kun Anledning til at gøre nogle almindelige Bemærkninger og i Sammenhæng dermed at nævne blot nogle enkelte af de mange Spørgsmaal, der er blevet fremdraget.

Jeg maa da i al Almindelighed advare imod, at der knyttes nogen overdreven Forventning til Udvalgsbehandlingen i Retning af dybtgaaende Ændringer, thi selv om den danske Rigsdag naturligvis sluttelig staar ganske frit overfor Lovforslaget, maa